

12) [Člověk jako skutečnost a jako intencionální předmět]

Ladislav Hejdánek

This is a part of the original document:

[1982 \(rukopis\)](#)

jedná se o část původního dokumentu:

[1982 \(rukopis\)](#)

- ◆ myšlenkový deník – záznam, česky, vznik: 11. 10. 1982
- ◆ philosophical diary – record, Czech, origin: 11. 10. 1982

12) [Člověk jako skutečnost a jako intencionální předmět]

V praxi vypadá respektování identity asi následovně: mám před sebou člověka; nemusím vědět, kdo to je a jak se jmenuje, ale jsem schopen v něm poznat člověka a brát jej jako takového, tj. jakožto člověka. Již sama tato formulace ukazuje, oč jde: brát (považovat, poznat, uznat) člověka jako člověka. Slovo „člověk“ má v každém případě jiný význam. Nejprve je prvním slovem míněn zmíněný konkrétní člověk, tj. skutečný člověk. Druhým slovem je míněn „člověk“ jako intencionální předmět, tedy myšlenková konstrukce. Zatímco legitimní je považovat intencionální předmět za více či méně legitimního reprezentanta skutečnosti, v tradici západoevropské metafyziky je identifikace obojího. A výsledek je ovšem nutným, protože už od počátku metafyzické tradice v zavinuté podobě obsaženým důsledkem této identifikace: to, co se uprostřed změn nemění, ale nehybně trvá a představuje tak podstatu skutečnosti, prostě není, neexistuje, je „ničím“.

Písek, 11. 10. 82

821011